

A man wearing a brown poncho and a white hat stands on a rocky mountain trail. To his left is a dark brown pack horse with a saddle and gear. The background shows a rugged, rocky mountain landscape under a cloudy sky. The text 'Rozebraný HUAYHUASH' is overlaid on the top half of the image.

Rozebraný HUAYHUASH

Peruánský trek PAVLA SVOBODY

Přes zamrzlé okénko autobusu vidím Huayhuash. Je jako velká dřevorubecká pila. Pouhých 30 kilometrů v průměru, nicméně strmé zaledněné štíty jsou ze všech stran lemovány ledovcovými jezery. V následujících jedenácti dnech máme v plánu obejít celý Huayhuash dokola. Ještěže máme dostatek koky!

Cordillera Huayhuash je nejkrásnější pohoří na světě! Byl jsem v Peru patnáctkrát, lezli jsme tam řadu let. Lezecká sezona je v Peru a v Bolívii úplně opačná než tady u nás v Patagonii,“ líčí nám s lehkou nostalgií svůj životní příběh bývalý horský průvodce, kterého potkáváme o několik měsíců později během naší cesty Jižní Amerikou. Statný Argentinec dodává: „Jak to tam dnes vypadá, jezdí tam vůbec někdo? A jak se jmenovalo to jezero pod Yerupajou? To je překrásné místo.“ „Jezero Carhuacocha,“ lovím v paměti. Hora Yerupajá, vysoká 6617 metrů, je druhou nejvyšší horou v Peru, a dělá tak z masivu Cordillera Huayhuash druhé nejvyšší tropické pohoří světa. Na rozdíl od nedaleké světoznámé oblasti Cordillera Blanca, která je domovem nejvyšší peruánské hory Huascarán (6768 metrů), je Cordillera Huayhuash jako její mladší sestra. Ta méně oblíbená, zatracovaná, přesto ta krásnější.

Bloudíme indiánským trhem ve slavném Huarázu, hlavním

horském městě regionu Ancash. Sháníme jakékoli vhodné jídlo potřebné na trek v Andách. Na dlouhý trek. Improvizujeme. Kodrcáme se ranním či spíše nočně-ranním autobusem. Přes zamrzlé okénko vidím rozeklaný hřeben Huayhuash. V následujících jedenácti dnech máme v plánu obejít celý Huayhuash dokola. Přes devět vysokohorských sedel s výškou mezi 4600 až 5000 metrů. Naštěstí máme dostatek koky! Čaj z lístků této tradiční indiánské byliny pomáhá překonávat problémy spojené s vysokou nadmořskou výškou. Pro Inky i současné převážně kečuánské indiány je koka cestou k příjemnějšímu životu vysoko v horách. Navíc odbourává i pocit únavy a hladu. Ideální kombinace do vysokých hor.

ZAPLAŤ, GRINGO

V tenké vrstvě černých vápenců nacházíme během chvíle plné hrsti amonitů a zkamenělých šneků. Zarážející síla geologických procesů vyzvedla zkameněliny z bývalého mořského dna více než pět tisíc metrů nad mořskou hladinu. I samotná hora Yerupajá, zrcadlící se nyní v jezeru Carhuacocha, je tvořena mořskými vápenci. Východní strana pohoří, kde se nyní nacházíme, je nejvíce divoká a rozeklaná. Štíty s mohutnými ledovci jsou téměř na dosah. Lehce prší. Zdály přijíždějí dva místní kovbojové na koních. Na hlavě mají sombrero a těla chráněná silným hnědo-oranžovým pončem. Zastavují se. Děťinsky si říkají o několik bonbonů. Lidé tu žije pomálu. Málokdy klesneme pod 4000 metrů, a to je i pro pastevece vysoko. Přesto se několik malých zde žijících komunit rozhodlo vybírat mýtné. Za průchod jejich osadou, údolím či za spaní

v kempu někde na louce. Každý den se tak z pustých horských pastvin absurdně objeví postava, která již z dálky mává bločkem. Poplatek za průchod se většinou pohybuje okolo částky 20 solů, tedy asi 150 korun za osobu. Často se nám daří cenu usmlouvat, dva platíme pouze za jednoho. Nicméně problém není v tom, že se poplatky každý rok strmě zvedají s tím, jak postupně Huayhuash objevují turisté. Stav, kdy jsou turisté vnímáni pouze jako další a další útržky z bločků s poplatky, tedy zdrojem financí bez jakékoli námahy, ještě více zhoršuje vztahy místních a „gringos“.

Vybrané finanční prostředky jsou údajně investovány i do zlepšení bezpečnostní situace v horách. Když budeme místním platit, tak nás neokradou? Bezpečnostní situace se sice uklidnila, nicméně nedávno zde nebyvalo příliš bezpečno. V letech

V těžko dostupných horách měla základnu
maoistická organizace Sendero Luminoso

◀◀ (úvodní dvoustrana) V odlehlých horských oblastech nevládají všichni indiáni španělštinu, mluví pouze jazykem kečua. ↑ Tábořiště u jezera Jahuacocha pod masívem Rondoy (5870 m n. m.) - poslední zastávka na dlouhém treku okolo Cordillery Huayhuash.

◀ V Peru a Bolívii běžně koupíte lístky koky na kterémkoli trhu. ↙ Nad otužilostí horských indiánů zůstává rozum stát. ↓ Nenápadná, několik metrů široká vrstva černých vápenců je plná mořských zkamenělin.

Kde je dno lidských sil, když jde o život?
Podívejte se na trailer k filmu Pád do ticha.
bit.ly/pad-do-ticha

VYZNAVAČI jaguára

Dříve nežli Inkové rozvinuli na území Peru svou výjimečnou civilizaci, žili zde **CHAVÍNOVÉ**. Právě oni v době **1000-300 LET** př. n. l. byli tvůrci nejstarší velké kultury na peruánském území. Její pozůstatky se zachovaly na místě zvaném Chavín de Huántar, což je dnes nejstarší a **NEJNAVŠTĚVOVANĚJŠÍ ARCHEOLOGICKÁ PAMÁTKA** oblasti Huarázu a Cordillery Blanca. Najdeme ji na Seznamu světového dědictví UNESCO.

CHAVÍN DE HUÁNTAR byl ceremoniálním a poutním centrem, odkud se šířily **NÁBOŽENSKÉ, IDEOLOGICKÉ A KULTURNÍ MYŠLENKY** do širokého regionu And. Architektura města je tvořena z kamene a nepálených cihel. Jsou zde akvadukty, kanalizace a terasovitá pole, usnadňující zemědělství v andském terénu. Zajímavostí je **DŮMYSLNÝ KANALIZAČNÍ SYSTÉM** pod hlavním chrámem, který měl vytvářet – zřejmě z rituálních důvodů, působivé zvukové efekty. Vyspělé bylo zpracování textilu, keramiky a zlata. Tato kultura uctívala především kočkovité šelmy – jaguára a pumu.

2002 až 2004 došlo k ozbrojeným přepadením turistů a několik cizinců bylo dokonce zastřeleno (jednotlivé zdroje se liší v konkrétních počtech obětí). Ve zdejších, dodnes těžko dostupných horách totiž měla u jezera Viconga základnu organizace Sendero Luminoso. „Světlá stezka“ byla nechvalně známou maoistickou organizací v Peru. Zahraničním světem, a dokonce i v samotném Peru byla označována za teroristickou skupinu. Její aktivity začaly v roce 1980 s vrcholem násilí ve druhé polovině 80. let minulého století. Potom, co v roce 1992 došlo k zadržení jejího vůdce Abimaela Guzmána, aktivita této extrémní komunistické skupiny utichá. „V té době tam moc lidí raději nelezlo,“ líčí vzpomínky horský vůdce. Právě u jezera Viconga před námi nyní demonstrativně zamyká oplocenou branku nekompromisní indiánka. „Paga, paga!“ tedy „Zaplat gringo!“.

← Pohled ze sedla San Antonio (asi 5000 metrů) do samého srdce Cordillery Huayhuash. ↑ Mrazivé ráno v horkých termálních pramenech, poutníkův sen!

Tento pátý den treku přicházíme k horkým pramenům. Vroucí bazén ve výšce 4350 metrů působí jako halucinace. V noci mrzne, před východem slunce jsou z večera mokré plavky zmrzlé na kost. Musíme je namočit do horké vody, rychle shodit péřové bundy, kalhoty a hurá do vody! V kontrastu s okolním mrazem si připadáme jako v ráji. Balzám na unavená těla. Vychází slunce. Je mi horko. Blaho.

PÁD DO TICHÁ

„Žiji tady celý život, je mi sedmdesát. Dneska už pršet nebude,“ říká usměvavý pastevec se stovkou ovcí a štěkajícím psem. A měl pravdu, do hodiny začalo sněžit. V noci mrzne, ráno je úplně bílo. „Cesta tam je, ale není to moc nebezpečné,“

odpovídá mi místní horský průvodce, kterého jsme potkali s partou Izraelců, ohledně naší náročnější varianty následující trasy. Stoupáme do sedla San Antonio, sníh pomalu taje. Výhled jako z letadla, samé srdce velehor! Celý rozeklaný Huayhuash, tyrkysově jezero Juraucocha a popraskané ledovce. Cesta dolů je na hranici schůdnosti, někde i za ní. Kolena trpí. Bojíme se. Přicházíme na místa, kde se odehrál neuvěřitelný příběh. Psal se rok 1985 a dva mladíci právě vylezli mohutnou západní stěnu hory Siula Grande (6344 m n. m.). Při sestupu si za špatného počasí Joe Simpson zlomil nohu,

Vroucí bazén ve výšce 4 350 metrů působí jako halucinace

spadl do hluboké ledovcové trhliny a jeho parťák Simon Yates ho označil za mrtvého. On ale stále žil! Touha po přežití hnala těžce zraněného Joea, hladového, promrzlého a dehydrovaného kupředu. Na hranici smrti se po několika dnech připlazil zpět do základního tábora horolezců. Přežil. Celý příběh je dnes znám také díky filmovému zpracování biografické knihy pod názvem Pád do ticha. Měl by tu někde být i památník, nedaří se nám ho ale najít. Nad hlavami nám krouží mohutní kondori. Cítíme zvláštní atmosféru. Přibývá pasteveckých salaší. Blížíme se k civilizaci. V posledním kempu u jezera Jahuucocha je několik domků bez oken, střech z tvrdých trav drží pokroucené větve z několika zdejších stromů. Babka vaří na malých začouzených kamnech. Nad nimi se suší mokré dřevo a maso. Dostáváme rýži, smažené brambory a volské oko. Kalhoty nám už padají, utahujeme opasky na poslední díрку. Jsme zdárně u konce. Cordillera Huayhuash je pohoří malé rozlohou, ale velké krásou. Jedna z nejuchvatnějších horských túr světa. 📍